

Recensent: Yvonne Vinke

Joren Ooms: “Madame de Pompadour – Leven met een partner met borderline en narcistische persoonlijkheidsstoornis”. Uitgeverij Boekscout, april 2017. ISBN 978-94-022-3521-0 (Borderline/ Persoonlijkheidsstoornissen/ Emoties/ Hoop versus realisme/ Persoonlijke relaties/ PO). Zie ook www.boekscout.nl

Soort boek/Ziekte/Stijl:

Relatiebiografie van 208 pagina's, waarin Joren zijn knipperlichtrelatie met Maren beschrijft: een vrouw met een borderline en narcistische persoonlijkheidsstoornis.

“Leven met een partner met Borderline en narcistische persoonlijkheidsstoornis. Hoe gaat dat? Meermaals zult u als lezer vaststellen dat de contrasten tussen enerzijds de idyllische liefde en anderzijds de harde realiteit een onleefbaar klimaat scheppen, waarin geen enkele relatie tot stand kan blijven. Het geloof en de hoop op beterschap en verandering blijkt telkens een desillusie te zijn en de wanhoop nabij drijft mensen soms tot het uiterste. Joren Ooms heeft alles uit de kast getrokken om deze relatie op de rails te krijgen, ten koste van zijn familie, vrienden, burens en zelfs zijn zoon. Helaas komt er inderdaad een moment dat je de handdoek in de ring moet werpen. Geniet van de heerlijke hoogtepunten van liefde en romantiek en de zware momenten van depressie en ontrouw. Van de vele momenten van troost en bekommernis en de confrontatie met aanhoudend overspel. Hun leefwereld en denkwijze zullen wij nooit kunnen vatten, laat staan veranderen.” - Samenvatting www.boekscout.nl

Over de schrijver:

Joren geeft aan niet veel relaties te hebben gehad. Uit één van de langere relaties is zijn zoon geboren. Deze relatiebiografie is geschreven als verwerking en zoektocht naar innerlijke rust.

“Joren Ooms is geboren in de tweede helft van de jaren zestig in Brabant (B). Het beste zou hij zichzelf omschrijven als diegene die juist dat hokje kiest, waar er geen papier aanwezig is. Diegene die de wekker 's morgens niet hoort en met de tandenborstel door het huis holt. Twee verschillende sokken aanheeft, maar dat helemaal niet erg vindt, omdat hij immers zo nog een paar heeft. Begin jaren negentig heeft hij in de Antwerpse Kempen een gezellig huisje gekocht en is hij gezegend met een fijne zoon.” – www.boekscout.nl

Wat viel op:

Op een open manier geschreven verhaal, waarbij Joren er niet voor schuwt om ook de zaken te benoemen die hij mogelijk handiger had kunnen aanpakken.

Citaten:

blz. 30: “De volgende ochtend kwamen er welgemeende excuses vanwege haar maar die konden mij niet deren! Ze wist niet wat haar bezielde en was zodanig uitzinnig van woede dat ze zelfs geen flauw benul had van wat er juist was gebeurd. Er kon voor haar nog geen afspraak gemaakt worden om mijn spullen te komen halen. Vanaf toen was het hek helemaal van de dam voor alle betrokken partijen, mijn ouders, mijn zoon, wat nog overbleef van vrienden, collega's en werkgever. Ik moest immers dringend op zoek naar een occasiewagen om verder in mijn normaal bestaan te kunnen voorzien. Voorlopig bleef het even stil, maar later in datzelfde weekend

vernam ik dat Maren in relatie was met Hubert. Je weet wel van nonkeltje tot mijn grote verbazing. Ik liet de zaak voor wat ze was en gaf er geen gevolg meer aan.”

blz. 104: “Het nachtelijk leven van Maren ging gewoon verder en van enigszins rekening houden met elkaar was er geen sprake. Lichamelijk, vooral door het tekort aan slaap, kreeg ik het zwaar te verduren en daar werd ik op aangesproken op mijn werk. Mijn beoordelingen waren niet denderend en ik besepte dat de zaken moesten veranderen. Meer en meer ging ik alleen op Pieter Jan zijn kamer slapen om toch de nodige rust te hebben, maar zelfs dat werd mij niet altijd gegund. Tot overmaat van ramp liep ik tijdens één van onze ondeugende vrijpartijen een verschrikkelijke pijnscheut op. Bij nader inzien bleek het een complexe liesbreuk te zijn tot aan mijn scrotum.”

Blz. 178: “Ook mijn moeder stelde bij regelmaat vast dat er nog steeds telefonisch contact was met Maren en vond dat vrij onwijs van me. Ik loog daarover ook niet meer tegen haar maar ik liet haar zeker het achterste van mijn tong niet meer zien. Zij had immers geen tranen meer over om nog eens goed te kunnen wenen en ik wist ook maar al te goed dat ze niet over het eeuwige leven beschikte. Ik had haar als haar zoon zijnde de laatste jaren genoeg overladen met miserie. Ze kon het niet vatten dat ik zelfs na professionele begeleiding gewoon naar Maren bleef luisteren en alle advies naast mij neerlegde. Ze ging er dikwijls vanuit dat mijn anatomie verkeerdelijk in elkaar zat en mijn hersenpan zich in mijn broek situeerde.”